

Макаръ че ималъ меки копринени постелки, пакъ не можелъ да заспи сладко: често страдалъ отъ безсъние. Това нѣщо повредило здравето му, и той до толкова отслабналъ, че шивачътъ по нѣколко пѣти прѣкроявалъ дрѣхитъ му.

Никой не можалъ да излѣкува болестъта на Акбара.

Най-послѣ министритъ му го съвѣтвали да обяви на народа, че ако се намѣри нѣкой да го изцѣри, ще получи такава награда, каквато пожелае. Князьтъ съгласилъ.

Той обѣщалъ още отъ себе си — ако е бѣденъ човѣка, който го изцѣри, ще му даде толкова злато, че да не може да го прочете; ако е затворникъ, осѣденъ на смъртъ, ще го опрости; ако е *честолюбецъ*, ще го направи най-видното лице въ града.

Единъ день, когато княза едвамъ седѣлъ отъ слабостъ на прѣстола. направенъ отъ слонова кость, чуло се шумъ въ двореца. На вратата чукалъ единъ старецъ, който искалъ да види княза.

Акбаръ заповѣдалъ на слугитъ си да доведатъ стареца. Явилъ се единъ високъ старецъ, сиромашъ, съ прѣплѣщена прѣзъ рамото торба и съ тояга въ рѣка.

— Добъръ день, княже, казалъ съ низъкъ поклонъ старецътъ, азъ донесохъ лѣкарство за болестъта ти!

Акбаръ скочилъ отъ прѣстола си и очудено гледалъ на този бѣднякъ. Старецътъ безъ да се оплаши извадилъ отъ торбата си едно затулено шише съ нѣкаква бистра течностъ. Послѣ рекълъ на княза:

— Ето го!